

(Posudek vedoucího práce)

Tématem práce Adély Rybářové je dosud málo studovaná tiskem vydaná sbírka houslových sonát skladatele Václava Vodičky (1712-1774), který většinu svého života působil ve dvorní kapele mnichovských kurfiřtů. Hlavními cíli autorky bylo představit prostředí, ve kterém Vodička tvořil, a především zmíněné sonáty analyzovat novými metodami a pokusit se je přesněji začlenit do dobového kontextu.

Autorka svou práci člení obvyklým způsobem, po úvodu následuje stručný popis pramenné základny, shrnutí dosavadního bádání k osobě Václava Vodičky a představení dvou stěžejních odborných textů, které později využívá v analytických kapitolách. Analýzám předchází poměrně rozsáhlá třetí kapitola, tedy historická část, kde se autorka zaobírá nejen životopisem Vodičky, ale také organizací německých dvorních kapel v 18. století, cestami německých hudebníků do Itálie a podobou dvorní kapely v Mnichově. Jelikož Vodička vydal svůj první opus v Paříži, věnuje se Rybářová mimo jiné také problematice hudebního tisku a tiskovým privilegiím. Čtvrtá, nejrozsáhlejší kapitola práce je věnována analýze zmiňované sbírky. V úvodu autorka přibližuje problematiku galantního stylu coby slohově-stylové kategorie klíčové pro výklad Vodičkova díla, a následně seznamuje čtenáře s teorií schémat Roberta Gjerdingena a související analytickou metodu, které jsou v českém prostředí dosud málo známy. Kombinací této metody a tradiční formální analýzy Rybářová podrobně analyzuje první z šesti sonát, u ostatních poukazuje jen na některé výraznější či zvláštní momenty, celkově ale podává poměrně bohatý obraz celého opusu. V dílčím závěru jsou některá pozorování shrnuta a dále interpretována, Vodičkovy sonáty jsou dány do kontextu s díly Tartiniho a Veraciniho. Další kontextualizaci potom nabízí poslední podkapitola, kde autorka Vodičkovy skladby srovnává s deseti sbírkami sonát (celkem 60) vydaných v Paříži v letech 1733–1748. V závěru práce Rybářová zdůrazňuje aplikovatelnost Gjerdingenovy teorie schémat na Vodičkovy sonáty a jejich jednoznačné ukotvení v galantním stylu.

Při celkovém hodnocení předložené práce je potřeba ocenit množství a rozmanitost dílčích témat a otázek, které Rybářová při práci postupně objevovala, překonávala, a snažila se komplexně uchopit. Toto celkem obvyklé „prvobadatelské“ nadšení z objevování neznámého a z porozumění novým souvislostem se ovšem promítlo i do jisté nevyváženosti historické části, kde kupříkladu pasáže o dějinách hudby u Wittelsbachů či o cestách zaalpských hudebníků do Itálie nejsou úměrné dalšímu výkladu a významu pro Vodičku. V práci rovněž zůstalo určité množství méně obratných formulací, které jdou částečně na vrub skutečnosti, že čeština je pro autorku až sekundárním jazykem. Jiné případy vznikly spíše jako přehlédnutí či omyly v posledních minutách úprav, např. označení celé druhé kapitoly jako „Stav bádání“ místo „Prameny a literatura“ či absence jmen skladatelů v jinak přínosné komparační tabulce v příloze (10.8) nebo nepřesné označení některých příloh (např. 10.4 nezobrazuje mnichovský kostel Theatinerkirche, ale nejspíše titulní list nějakého spisu zdejšího svatocecijského bratrstva) apod. Na druhou stranu je potřeba ocenit relativně velké množství odborné literatury ve čtyřech jazycích, které Rybářová ke své bakalářské práci prostudovala, a zejména porozumění Gjerdingenově teorii a její úspěšné aplikování na zvolený materiál, které může být návodem a povzbuzením pro další badatele. Zde lze jen litovat, že právě tuto část – Vodičkovo používání schémat – více neshrnula a neinterpretovala. Nepochybuji však, že autorka má předpoklady, aby právě v tomto typu bádání dále pokračovala a rozvinula jej v některé ze svých budoucích studií.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji celkové hodnocení velmi dobře.

Kvalita edice Schoenbauma? Co říká předmluva?

Jeho předmluva k novodobému vydání Vodičkova prvního opusu<sup>22</sup> mi výrazně pomohla v **podrobnějším zkoumání především stylovým zhodnocením sonat a odkazy na další prameny a odbornou literaturu = jak toho bylo použito?**

Nejen jako T. Vodička, ale také jako zaměstnanec vídeňské dvorní kapely – Köchl?

Další prameny B-Bc, F-Pc, GB-Lbl, US-Phu, US-Wc, US-WGw

„RISM ID no.: 453002833. Exemplař mikrofilmu tohoto díla se nachází v Pražské Národní knihovně (sig. Cz-Pu 59 mf 530).“ – Toho koncertu nebo toho seznamu? Slovo „dílo“ potom není adekvátní.